

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-11-04)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Irgens, Anne Lene Johanne FRA: Houstrup, Jens Christian (1852-11-04)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 174. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000061.pdf> (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Venezia. 4. Novbr. 1852.

Søndag Morgen den 31te Octbr. forlod vi Wien og foer afsted paa Jernbane. Efter at have passeret forbi et Snebjerg, den første Hilsen fra Alperne, bleve vi anbragte i Omnibusser for at befordres over det 4000 Fod høje Pas ved Semmering, en dejlig Vej, der i Siksak gik op ad Bjerget (Jernbanen, der skal føre derover i samme Højde, er under Arbejde, men dette Kæmpeværk bliver først færdigt til næste Aar). Gjennem de dejligste Bjergegne, sammen i Vognen med stejriske Bønder og Bønderpiger i deres Nationaldragter, kom vi henad Aften til Grätz, hvor vi laa om Natten. Næste Morgen gik det gennem endnu s. 175vildere og stoltere Bjergpasser; allerede begyndte vi at høre overvejende italiensk Samtale. Ved Solnedgang, da en Række af høje Snebjerge glødede i Aftenrøden (das Alpenglühen), kom vi til Laibach, hvor Jernbanen standser. Vi satte os strax i en Omnibus, som paa den stejle og opblødte Vej (det havde nemlig regnet i 14 Dage) gik Fod for Fod. Endelig Kl. 11 — Tirsdag Formiddag — kom vi til Klippespidsen, hvorfra man overseer Triest og det adriatiske Hav, men vi saae kun, skjøndt vi selv sad i det varmeste Solskin, et Hav af hvide, toppede Skyer under vore Fødder, i og for sig smukt nok, men ikke hvad vi ventede. Triest er en fuldkommen italiensk By; der tales ikke andet — og kun paa de større Kaffehuse forstaaes lidt Tydsk. Vi blev trukne hen paa en simpel Gjestgivergaard, og lærte saaledes praktisk, at de er ligesaa dyre og meget slettere end de finere. Der var for Resten stor Fest i Byen for dens Helgen, og de flisebelagte Gader vrirmede af Italienerne, Tyrker og Grækere, — mange prægtige Mandsskikkelser, men kun faa rigtig smukke Kvinder. Dog alt det var kun et Tilløb til, hvad der her ventede os. Næste Morgen gik det over det adriatiske Hav, som var blikstille med Taage. Indenfor de yderste Laguner standsede vi og blev omringede af Gondoler; til en af disse betroede vi os, og efter at have haft en af de til Dagens Orden hørende Skjændescener med Gondoliererne om Prisen, fandt vi os hjemme i s. 176Albergo la Luna tæt ved Markuspladsen. Vi akkorderede strax med Værten om Logi og fik ham til at slaae en Fjerdedeel af sine Fordringer. Vi give nu for en meget rummelig og bekvem Lejlighed, Sovekammer og Dagligstue — adskilte ved et Tæppe, hver henvend 3 & Dansk om Dagen. Paa Piazza di S. Marco selv, hvortil vi har 10 Skridt, giver man mere end det dobbelte. Men det er ogsaa kun Værelserne, vi har for denne Priis, ja vi maa endogsaa paa italiensk Viis lade vore Støvler børste paa Gaden for 3 β daglig. — Vi foer strax hen til den vidunderlige Markusplads, det meest Imponerende af den Art, jeg har seet, især om Aftenen i Gasbelysning; ja vi vovede os paa egen Haand langt ind i den fremmede By, hvis Labyrinth af snevre (man kan næsten altid spænde fra det ene Huus til det andet) med Mennesker opfyldte Gader, idelig afbrudte af Broer, der gaae over de smalle Kanaler, hvor de sorte Gondoler krydse, gjorde et overvejende uhyggeligt Indtryk paa mig. Alle de gulbrune, sorthaarede Mennesker forekom mig som Røvere, i hvis Vold vi nu vare uden at have nogensomhelst Evne til at sikre os mod deres Voldsomhed og Havesyge. Endelig kom vi, — hvorledes veed jeg ikke, — til en stor Bro, som vi strax af Tegninger gjenkjendte som ponte di Rialto, og fandt derfra med samme Lykke, ad ganske andre Veje, tilbage til Markuspladsen igjen. Den øvrige Deel af Dagen tilbragte vi næsten alene der, og der er kun det s. 177at sige, at vi den Dag allevegne blev snydt saa smaat, da vi ikke forstod Beregningerne og ikke rigtig kjendte Pengevæsenet. Nu er vi allerede meget klogere og genere os ikke for at fordre en ordentlig Forklaring over de Udgifter, vi kræves for. Jeg synes ogsaa bedre om Italienerne, og de smaa Dreng, som handle med Svovlstikker og sligt, er smukke og morsomme, men nogle udspekulerede Gavtyve.

(Den 5te Novbr.)

Igaar besaae vi paa egen Haand Markuskirken, en prægtig, aldeles orientalsk Bygning, fuld af Malerier paa Guldgrund i byzantinsk Stiil. Vi besøgte derpaa Byens lille offentlige Have, anlagt af Napoleon (giardini pubblici) og blev tæt ved San Marco tiltalte paa Dansk. Det var en Nordmand ved Navn Bødtcher, en Bekjendt af Nicolaysen, som har været 5 Aar i Kjøbenhavn og har taget polytechnisk Examen der. Han førte os til en Restauration, hvor 7—8 Nordmænd spiste, (næsten alle Kjøbmænd fra Bergen) en ældre og yngre Gran — en anden Bødtcher — en Fischer og fl. Det er flinke gemytlige Folk, og vi er glade over ogsaa her at finde Landsmænd, med hvem vi kan samles ved Maaltiderne. Med dem skal vi i Morgen besee Dogepaladset og gjøre nogle Gondolfarter. Men jeg traf endnu flere Landsmænd. Iaftes fik jeg Besøg af en Mand, som hilste mig med de Ord: «Naa er du der, min smækfede Ven?» Forbavset over denne Tiltale s. 178rejste jeg mig og saae forbløffet paa den Fremmede, som jeg ikke erindrede nogensinde at have seet, men som nu præsenterede sig som Andresen. Under den følgende Samtale oplystes det, at han havde gaaet i Metropolitanskolen samtidig med mig — rigtignok i flere Klasser under mig — men opgav Studeringerne og blev Skibstømmermand. Da Admiral Dahlerup kom hertil, tog han ham med, og han blev staaende som Arsenaldirektør, efterat Dahlerup havde faaet Afsked. Nu har han Kaptejnstitel og Oberstgage, og er en rask og djærv, men noget pralende Fyr.

(Den 7de). Igaar Aftes var jeg hos Andresen, han hentede os i sin egen Gondol. Hans Kone er smuk og elskværdig, skjøndt hun er fra Stettin og taler Tydsk; men hun er vel at mærke aldeles paa dansk Side, forstaaer Dansk og elsker Kjøbenhavn. Deres 16 Maaneders Datter, Fanny, siger: «Ich — jeg — mig—» om sig selv, og hun vilde gjerne være hos mig trods mit Skjæg; — jeg maatte tænke paa Lauras *) Børn, og var glad ved engang igjen at kunne lege med et lille Barn. Vi tilbragte i det Hele der en meget behagelig Aften, — fik paa dansk Viis The og Smørrebrød; det var anden Gang siden min Bortrejse, (sidste Gang var ved det morsomme danske Gilde hos Liers i Wien).

Idag er her stor Stads i Byen, da den russiske s. 179Kejserinde, en Storfyrste og en smuk Storfyrstinde er komne hertil paa Jernbane. Forchhammer — et Par Nordmænd og jeg lejede en Gondol og sejlede op igjennem den store Kanal til Banegaarden. Alle Paladserne vare smykkede med brogede Tæpper ud af Vinduerne, og vi laa i en Klynge af vel henvend 1000 Gondoler — alle med Flag — to danske — (jeg fik senere at vide, at det ene var Maltheserridderens, det andet derimod den danske Konsuls) og smukke, sortøjede Venetianerinder, — det var overordentlig malerisk. Da de høje Gjæster vare ankomne og gik i Baadene, satte alle Fartøjerne sig i Bevægelse for at følge med. Det var en ordentlig Kaproning, Kanalen skummede, og de store døde Paladser saae ganske forundrede paa det uvante Liv. Der er mange stolte Skikkelser mellem disse Gondolierer, og man maa idelig beundre den Sikkerhed og Behændighed, hvormed de tumle den lette, fladbundede Baad uden nogensinde at støde an. De roe den med een Aare, staaende forlænds paa Agterenden; — naar der er to, staaer den ene i samme Stilling under den forreste Snabel, — det seer meget kjønt ud. I Aften skal Markuspladsen illumineres, — den har hele Dagen vrimlet af Folk. —

Vi leve her, hvad Mad og Drikke angaaer, ganske som i Wien, kun er Vinen meget billigere — man faaer en halv Flaske til sin Middagsmad for 6 β, — men man er ogsaa forpligtet til at drikke den eller i alt Fald betale den. Vi har s. 180 allerede seet os dygtig om og tænke derfor paa Onsdag den 10de at gaae til Padua fra Verona for derfra om muligt næste Dag at tage med Vetturin til Bologna og Florens. Jeg begynder at forsone mig med Italienerne, ganske vist vil de gjerne snyde, men man skal blot passe paa at akkordere om Alt i Forvejen, og vil man kjøbe Noget, byder man kun en Trediedeel af hvad de forlanger, og saa slaaer de i Almindelighed af til det Halve. Gondolierer og Facchiner (Sjovere) er de værste, men man gaaer blot sin Vej og lader dem bruge Mund, hvad de ogsaa gjør mod Italienerne. — Vi har idag Solskin og meget varmt i Forhold til Aarstiden; NB. vi har Steengulve, ingen Kakkellov og aabne Vinduer og fryser dog ikke. Idag kom jeg forbi en lille Privathave, som bugnede af de dejligste Blomster. Selv om Aftenen sidder man under aaben Himmel paa Markuspladsen og spiser sin lis.

(8de Novbr.)

Vi var da igaar Aftes henne at see paa Stadsen paa Markuspladsen. Den var prægtig illumineret, og der var to store Musikchor og en umaadelig Mængde Mennesker. Udenfor Kaffehusene sad Grækere og Albanesere i deres skinnende røde og hvide Dragter og røg af lange tyrkiske Piber, og sortøjede, kokette Venetianerinder med deres lis eller Limonade. Dog skal Livet her aldeles ingenting være imod det Syditalienske, men for mig er det noget ganske nyt. Alle Haandværkere her, s. 181Skræddere, Skomagere og Smede, arbejde næsten altid paa Gaden. Hvert Øjeblik støder man paa en Klynge Mennesker — saa er det en eller anden Taskespiller, som gjør sine Kunster paa fri Haand, eller en Mand, der viser Skygebilleder, eller Een, der blot skjærer Ansigter og agerer Bajads, — det Sidste morer især Venetianerne (Almuen); de lee, saa de er nærved at revne, og klappe i Hænderne og skrige af fuld Hals til de værste Narrestreger. De stegte Kastanier, som falbydes allevegne paa Gader og Stræder og steges sammesteds — (man tænder Baal, hvor man har Lyst), har jeg faaet Smag for, og det er i alt Fald en meget billig Ret. Men en Ulempe har man her — den nemlig, at man aldrig kan gaae i Fred. Hvor man gaaer og staaer, raabes der «Gondola — Signor! Gondola!» og naar man hændelsesviis kaster et Blik paa en Kirke, er der strax en paatrængende Cicerone, som tilbyder sin Vejledning. Men man bliver tilsidst saa vant dertil, at man knap hører det mere, endsiges svarer derpaa. Eet maa jeg dog endnu huske at fortælle jer, — Markuspladsen vrimler af Duer, som have Reder paa de Paladser, som omgiver den. De betragtes som hellige Fugle, og de gaae knap af Vejen for Fødgængere (Vogne og Heste seer man ikke her). De faaer deres Føde hver Middag Kl. 2 fra et Vindue, der vender ud til Pladsen, og paa det sidste Slag af det store Taarnuhr samles den hele, uhyre Flok udenfor Vinduet, endnu førend det er lukket op. Man seer s. 182aldrig, at de tage fejl af Tiden; de veed bestemt, naar Kl. er 2. Saa er der ogsaa Blomsterpigerne — det er unge kjønne Piger, som efter almindelig italiensk Skik gaae hver Formiddag omkring med Kurve fulde af ganske smaa Buketter eller enkelte Blomster til at sætte i Knaphullet, som de byde de forbigaaende Herrer for hvad man vil give dem, de forlanger intet. En Mærkelighed, man seer her i disse Dage, er to unge Herrer, ganske lige store med fuldkommen samme Ansigt og samme Dragt fra Top til Taa, med lyst krøllet Haar, der hænger dem ned ad Nakken lige til Skuldrene, med Brillen paa Næsen og Lorgnet i Kjæde om Halsen, med een Handske paa og den anden i Haanden, og umulige at kjende fra hinanden. De gaae stive og alvorlige, uden at aabne Munden, paa hver sin Side af en ældre Dame, som heller ikke taler et Ord, og har naturligviis en stor Flok Sjovere og Drenges efter sig. Saaledes seer man dem hver Dag; Ingen veed, hvor de er fra, eller hvor de skal hen. Jeg er vis paa, at den Ene aldrig snyder sin Næse, uden at den Anden ogsaa gjør det, i det Mindste har det aldrig været mig muligt at opdage den ringeste Forskjel imellem dem.

Ja nu veed jeg ikke mere at fortælle jer for denne Gang. Lev nu vel allesammen — hils gode Venner.

Eders
Christian.